

DIUMENGE II D'ADVENT (C)
Homilia del P. Joan M. Mayol, rector del Santuari de Santa Maria de Montserrat
9 de desembre de 2018

Després del gran exordi amb que és presentat Joan Baptista, com l'home escollit en un temps ben determinat per a ser precursor del Senyor, l'evangeli ens revela el veritable protagonista d'aquesta història de salvació: la Paraula de Déu que ve sobre el profeta en el desert.

El desert per a Israel és més que un lloc físic, és la imatge simbòlica del seu trobament amb Déu. Per al poble, el desert és el lloc on comença la seva llibertat, lloc on escolta la paraula divina que li dona vida i alegria, lloc també però on es posen a prova els seus valors, lloc on la misericòrdia de Déu sosté la fragilitat del poble manifestant-se-li com amor misericordiós i suscitant en ell el deure de la responsabilitat. El desert és el lloc on la fidelitat de Déu esdevé història de salvació, i aquesta història és per als creients el referent per llegir el seu propi present. La profecia de Baruc que hem sentit proclamar en la primera lectura és una anella més en aquesta cadena de la història. Déu va prometre al seu poble el retorn de l'exili i al seu moment això es complí. Així la història d'Israel ens ensenya, com cantàvem en el salm responsorial, com la vida dels exiliats que enyoren la terra pot ser una sembra fecunda que doni al seu temps un fruit abundant.

La bellesa poètica dels llibres profètics que ressona amb força durant tot l'advent no és una burla al dolor del món, la profecia vol seguir recordant insistentment que un món diferent sempre és més possible quan més l'home deixa en la seva vida un lloc per a Déu. Els profetes antics van ajudar al poble, sacsejat per guerres i deportacions, a superar les contrarietats del temps i a no deixar de treballar amb esforç pel futur amb esperança. El Profeta del Jordà inaugura però la nova profecia cristiana, que no consisteix a anunciar una salvació futura «en els últims temps» sinó a revelar la presència amagada de Crist Redemptor en el moment present perquè Jesús és més que un profeta, és el començament de l'acompliment de les promeses de Déu; en Ell, que és el Fill etern del Pare, la salvació abasta tots els temps; la seva paraula i els gestos de la seva vida ens descobreixen el valor universal de la dignitat de l'home i el seu valor transcendental que el fa fill de Déu.

L'Evangeli de Crist és el que converteix el creient en profeta, portant-lo a denunciar i a lluitar, amb la paraula, pel respecte de la dignitat de l'home, de manera que es faci possible per a tota persona «veure la salvació de Déu». Si l'Evangeli és un missatge per a tothom no es pot anunciar des de la intemporalitat. Si les paraules de Jesús als nostres llavis esquiven, com no va esquivar Ell, la realitat social, política o moral del seu temps, l'Evangeli no serà més que un mer discurs de circumstàncies que no arribarà a l'arrel dels problemes que fereixen la dignitat de l'home, i esdevindrà més un destorb que no pas una ajuda per el progrés humà i espiritual de l'home.

La Declaració Universal dels Drets Humans d'ara fa 70 anys va ser en bona part el resultat de la convergència de tradicions religioses i culturals, totes elles motivades pel desig comú de posar la persona humana al cor de les institucions, de les lleis i de les actuacions de la societat, i de considerar com essencial el valor inalienable de l'home en si mateix per al món de la cultura, de la religió i de la ciència. L'evolució dels drets humans il·lustra clarament la lluita de la humanitat per crear un món millor i en ella l'anunci de l'evangeli hi té un paper fonamental; però encara ens queda molt camí a recórrer. Els cristians i la societat pluricultural en la que vivim necessitem també avui homes i dones de gestos clars i paraules netes, que des de l'honestedat de la consciència es revelin davant la indignitat humana del mal ús del diner i del poder, homes i dones avesats al silenci del desert; que es refiïn de l'Esperit i que confiïn en la Paraula de l'Evangeli que té el poder de regenerar l'home des del seu nucli més preciós que és la consciència de l'amor que l'habita.

Per rebre el Senyor que arriba també en aquests nostre temps difícils, necessitem homes i dones, d'aquells que, com descrivia poèticament el dramaturg alemany Bertolt Brecht, *es mantenen en peu entre focs creuats o huracans, sense espantar-se ni amagar-se; aquests que s'arrisquen a conèixer l'ànima humana i no s'escandalitzen del pecat del món; aquests pacificats i pacients que, en la foscor de tantes nits, aprenen que la llum per petita que sigui, si és llum, sempre s'imposarà*

a les tenebres; aquests senzills i humils que no tenen altra pretensió que desvetllar el millor que habita en l'ADN de l'ànima humana.

La vida dels profetes en definitiva ens parla de la solitud radical que hi ha en l'interior de tot ésser humà, d'aquest desert en el qual s'enfronta a l'huracà dels seus mals i alhora pot percebre l'oreig suau de la presència de Déu que ha entrat definitivament en la història universal en Jesucrist.

Déu al llarg de la història ha mostrat que és fidel. La celebració de l'eucaristia fa el Memorial d'aquesta fidelitat duta a la plenitud en la Pasqua de Jesús que ens obre a l'esperança per seguir treballant per la dignitat i la llibertat de totes les persones que tindran sempre en l'Evangeli el seu millor garant. No és poca la feina, però no és menys el valor de la promesa que Déu ens ha fet. Com ens deia sant Pau a la segona lectura, també nosaltres podem estar-ne segurs: *Déu, que ha començat en el món un bon treball, acabarà de dur-lo a terme fins al dia que torni Jesucrist*. Per això tota l'Església aclama amb esperança i amb goig: Amén! Veniu, Senyor Jesús!